ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΞΕΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ὁ γέρος

Τοῦ Bürger

Σ' ἕνα βράχο ἀνάμεσα σὲ ἀγκάθια, καθότανε, κοντὰ στὴ θάλασσα, ἕνας γέρος...

Τρομαγμένη ἦταν ἡ ὄψη τοῦ γέρου ἐκείνου...

Καὶ τὰ μαλλιά του κάτασπρα...

Γιατὶ ἔκλαιγε ὁ γέρος στὸ βράχο ἐκεῖνο καθισμένος ;...

Ἔκλαιγε γιατὶ θυμότανε τὰ περασμένα...

***

— Θλίψη, πόνος, χαρά, ἀγάπη...

Μιὰ νύχτα ἦταν ἡ ζωὴ μου τότε...

Μιὰ νύχτ' ἀπόμεινε καὶ τώρα ποὺ κυττάζω πρὸς ἐσέ ! ὦ ! γιγάντια θάλασσα !...

Ὦ ! θάλασσα ψυχρὴ καὶ ἄπονη σὰν τὴ μορφὴ τοῦ τρομεροῦ θανάτου...

***

Καὶ ὁ γέρος μένει ἀκόμα ἐκεῖ στὸ βράχο...

Καὶ τὰ φαντάσματα τοῦ παρελθόντος πετοῦνε γύρω καὶ τοῦ πνίγουν τὴ φωνή...

— Ἀγάπη, ἀγάπη... ἐκείνη ἡ ἀγάπη !...

Τὸ κεφάλι σηκώνει ὁ γέρος καὶ τάστέρια κυττάει ψηλά...

Τὰ δάκρυα πιὰ στερέψαν καὶ τὰ μαλλιά του ἀσπρίσαν πιὸ πολύ...

Δὲν εἶνε πειὰ ζωὴ γι' αὐτὸν καμμιά...

Ὁ Θάνατος μονάχα τὸν προσμένει νὰ τὸν πάρῃ...

Τώρα ποὺ ἔφυγες

Τοῦ Herder

Ὅταν ἡ μελαγχολία πέφτει γύρω στὴν ψυχή μου, ἐσένα μόνο, ὦ ! ὡραία μου στὸ νοῦ μου ξαναφέρνω...

Κι' ὅταν τὰ βράδια μόνος ἀπ' τὸν κῆπο σου περνῶ... τὰ δάκρυα μοῦ κλείνουνε τὰ μάτια...

Καὶ δὲν σὲ βλέπω πιά !...

***

Κι' ὅταν ὁ οὐρανὸς ἀνοίγει καὶ τὰ μαῦρα χελιδόνια ξαναγτίζουν τὶς φωλιές τους...

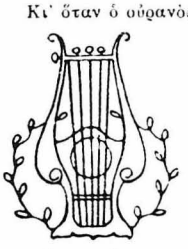

Ἀπὸ τὸν κῆπο σου περνῶ, ἀγαπημένη...

Μὰ εἶνε ὁ κῆπος πιὰ ἔρημος καὶ σκοτεινός...

Καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὸ φῶς δὲν τόνε φτάνει...

Καὶ τὰ χελιδονάκια ἐκεῖνα τρομάζουν νὰ πετάξουν ὡς ἐκεῖ...

***

Ἔφυγες τώρα ἐσύ...

Πιὰ τώρα κατοικεῖς ἀλλοῦ μαζὶ μὲ τὴν Ἀγάπη τὴν παλιά μας..

Μαζί σου ὅμως ! ὦ ! ὡραία μου πῶς πῆρες τὴν ψυχή μου :

Γιατί ;

Τὰ μάτια μου ἐσύ γιατὶ ἐπῆρες πέρα ἐκεῖ μακρυά...

Καὶ τώρα ἐγὼ τυφλὸς σὲ σκέπτομαι ἐδῶ ποὺ μένω μόνος...

Καὶ τώρα ἐγὼ ἐδῶ τυφλὸς γιατὶ δακρύζω ;

Γιατὶ δακρύζω ἀγαπημένη ;

Στάχτες

Τοῦ **Ἐμὶλ Ἀνριὼ**

Μόνος, δίπλα στὴ φωτιά, κάποιες βραδειὲς τοῦ Νοεμβρίου αἰσθάνομαι μιὰ γλυκόπικρη εὐχαρίστησι νὰ σᾶς ὀνειρεύομαι καὶ νὰ σᾶς ἀναπολῶ, φλογερὲς ἀναμνήσεις ποὺ κοιμᾶστε κάτω ἀπὸ τὶς στάχτες, φαντάσματα ποὺ βλέπει κανεὶς νὰ ξεπηδᾶτε ἀπ' τὴ φωτιά...

***

Στὸν τρελλὸ στρόβιλο τῆς φλόγας ποὺ χορεύει, στὴν μυρωδιὰ τοῦ κλαδιοῦ καὶ στὸ τραγοῦδι τοῦ ξύλου, αἰσθάνομαι σὰν μιὰ μυστηριώδη καὶ κρυφὴ παρουσία ποὺ μὲ παρηγορεῖ καὶ μὲ ταράζει συγχρόνως, καὶ μοῦ μιλεῖ γιὰ πράγματα παλιὰ κι' ἀγαπημένα.

***

Ἡ μυστικὴ αὐτὴ παρουσία εἶστε ἐσεῖς θέρμη τῆς νειότης μας, ἔρωτες, φαντάσματα, ἤσκιοι εἶσαι σύ, ἀλλοίμονο ! θύμηση τῶν περασμένων ἡμερῶν, εἶστε σεῖς ποὺ μόνοι κοντὰ στὴ φωτιὰ τοῦ Νοεμβρίου, προσπαθοῦμε νὰ ζωντανέψουμε καὶ νὰ κάνουμε νὰ πεταχτῆτε ἐμπρός μας ὅπως ἡ σπίθα μέσ' ἀπ' τὴ στάχτη ποὺ πηδᾷ !..

Φθινόπωρο

Κι' ὅμως εἶνε γλυκὸ τὸ φθινόπωρο καὶ στὴν πιστὴ καρδιά του ἐκεῖνος ποὺ θυμᾶται ἀγαπᾶ ν' ἀναπολῇ τὶς καλλίτερες στιγμές, τὴν ὀμορφότερη ὥρα ὅλων ἐκείνων ποὺ ὑπῆρξαν καὶ τώρα πιὰ τελειώνουν... Γλυκὸ εἶνε τὸ φθινόπωρο μὰ τώρα πάει νὰ σβύσῃ. Στὰ γεμᾶτα πανέρια τὰ σταφύλια ποὺ μαζεύουν, κιτρινίζουνε. Καὶ τὰ τελευταῖα πιὰ τάξουνε κόψει. Ὁ ἄνεμος, μέσ' σ' ἕνα στεναγμό, πῆρε τὸ τελευταῖο τριαντάφυλλο καὶ τὸ στερνό του φύλλο... Ἀντίο, γλυκά, σιγά.

Τὰ γένεια

Τοῦ **Τριστὰν Κλινκσόρ**

Ὅταν τὸ γένι ἀρχίσει νὰ φυτρώνει στὸ πηγοῦνι ἡ ζωὴ εἶνε τόσο ὡραία καὶ φαίνεται σὰν ἕνας δρόμος δίχως τέλος ὅπου νὰ μπορεῖς νὰ τρέχῃς καὶ νὰ λαχανιάζῃς, μὲ ἄνθη λογῆς, λογῆς, στὶς ἄκρες.

Ὅταν τὸ γένι εἶνε λεῖο καὶ μαῦρο, μπορεῖ κανεὶς νὰ τριγυρίζῃ ἀπ' τὸ Παρίσι στὸ Λονδῖνο καὶ ἀπ' τὴ Βενετία στὴ Ρώμη. Ἡ ὥρα δὲν εἶνε τίποτε καὶ μπορεῖ νὰ περιφρονίσῃ κανεὶς καὶ μιὰ εἰλικρινῆ καρδιὰ κι' ἕνα γλυκὸ φιλί.

***

Μὰ ὅταν τὰ γένεια στὸ πηγοῦνι ἀσπρίζουν καὶ οἱ ρυτίδες σκάβουν χέρια καὶ πρόσωπο, τότε δὲν εἶνε κανεὶς ποὺ νὰ μὴ βρίσκῃ σύντομο πολὺ τὸ δρόμο.

***

Τότε ζεσταίνουμε τὴν καρδιά μας μὲ κρασί, ἀλλ' ὄχι πιὰ μὲ τὸ γλυκὸ πιοτὸ τοῦ ἔρωτος, καὶ λυπόμαστε —μάταια λύπη,— ποὺ ἀφήσαμε νὰ κυλήσῃ ὁ καιρὸς ἔτσι χαμένος...

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἕνα πιστὸ σκυλί

Οἱ τελευταῖες Ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες ἀναφέρουν τὸ ἑξῆς συγκινητικὸ δράμα, στὸ ὁποῖον καταφαίνεται ἀκόμα μιὰ φορὰ ἕως ποῦ μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἡ πίστις καὶ ἡ ἀφοσίωσις τῶν σκύλων :

Στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ποὺ ἑνώνει τὸ Μοντρεὰλ μὲ τὴ βόρειο Ἀμερική, ὁ ὁδηγὸς τῆς ὑπ' ἀριθ. 801 ἁμαξοστοιχίας παρετήρησε κάποιο σκυλί, ἀρκετὰ μεγαλόσωμο, νὰ στέκεται ἀκίνητο καὶ νὰ κυττάζῃ ἀπαθέστατα τὴν πλησιάζουσα ἀτμομηχανή. Παρ' ὅλα τὰ σφυρίγματα τοῦ ὁδηγοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν κατόρθωσε νὰ σταματήσῃ τὴν ἁμαξοστοιχία, ποὺ ἔτρεχε μὲ μεγάλη ταχύτητα, τὸ περίεργο αὐτὸ σκυλί, δὲν ἐσάλεψε οὐδόλου ἀπὸ τὴ θέση του καὶ παρεσύρθηκε ἀπὸ τὴν ἁμαξοστοιχία διαμελισθὲν οἰκτρά.

Ὅταν τὸ τραῖνο εἶχε περάσει πιὰ ὁ φύλαξ τῆς γραμμῆς παρετήρησε μὲ ἔκπληξη, ὅτι μαζὶ μὲ τὸ κατακομματιασμένο σκυλί, ὑπῆρχαν καὶ ὀλίγα κομμάτια ἀπὸ ἄσπρο πανί, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ ἐξετάσῃ λεπτομερέστερα τὸν ἄμορφο ὄγκο τοῦ πτώματος. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρεύνης αὐτῆς ὑπῆρξε ἀληθινὰ φρικτὸ καὶ ἀπρόοπτο :

Μέσα στὰ παραμορφωμένα τεμάχια τοῦ σώματος τοῦ σκύλου, ὁ φύλακας βρῆκε καὶ διάφορα ἀνθρώπινα μέλη !

Ἦταν κομμάτια, ποὺ προφανῶς ἀνῆκαν σὲ κάποια μικρὸ παιδί, τὸ ὁποῖον, ὅπως ἐξηκριβώθη κατόπιν, ἦταν κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ σκυλιοῦ !

Τί εἶχε συμβῆ ;

Πρὸ ὀλίγων ὡρῶν, εἶχαν ξεκινήσει ἀπὸ τὸ γειτονικὸ χωριό, ἕνα μικρὸ παιδάκι μὲ τὸ σκύλο του, γιὰ νὰ πᾶνε στὸ γειτονικό τους κτῆμα. Στὸ δρόμο ὅμως, τὸ παιδάκι κουράστηκε καὶ νύσταξε, ἔτσι δὲ νυσταγμένο ὅπως ἦταν ξαπλώθηκε τὸ καϋμένο στὶς γραμμὲς τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπου καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῇ. Τὸ σκυλί του ὅμως, βλέποντας ἐκτεθειμένο τὸν σύντροφό του στὸ κρῦο, πλησίασε καὶ τὸν σκέπασε στοργικὰ μὲ τὸ σῶμά του. Ὅταν ἀντελήφθη τὴν ἀτμομηχανὴ νὰ πλησιάζῃ δὲν τὸ κούνησε διόλου ἀπὸ τὴ θέση του ἐλπίζοντας ὅτι ὁ ὁδηγὸς θὰ σταματοῦσε τὸ τραῖνο.

Καὶ ἔτσι, τὸ καϋμένο αὐτὸ σκυλί, πέθανε ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ μονάχο του στὸ θάνατο τὸ μικρό του κύριο.

***

Ἡ ἀντοχὴ τῆς γάτας

Γιὰ τὴν περίφημη καὶ γνωστὴ σὲ ὅλους μας ἀντοχὴ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν γάτων, ὁ Ἰταλικὸς τύπος ἀναφέρει ἕνα πραγματικὰ περίεργο περιστατικὸ ποὺ συνέβη τευλευταῖα στὴν Νεάπολι τῆς Ἰταλίας.

Ἡ σύζυγος τοῦ δερματεμπόρου κ. Ἐρνέστου Λαζαρόνε, ἐκεῖ ποὺ καθότανε ἥσυχη σπίτι, ἕνα ἀπόγεμα ἄκουσε ἐπίμονα νιαουρίσματα προερχόμενα ἀπὸ τὴ σοφίτα. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε σημασία, ἀργότερα ὅμως τὰ νιαουρίσματα γινόντουσαν πιὸ ἐπίμονα, πρᾶγμα ποὺ τῆς ἐκίνησε τὴν περιέργεια καὶ τὴν ἀνάγκασαν ν' ἀνέβῃ στὴ σοφίτα, γιὰ νὰ ἰδῇ περὶ τίνος πρόκειται. Ὅταν ἔφθασε στὴ σοφίτα, ἡ κ. Λαζαρόνε ἀντελήφθη ὅτι τὰ νιαουρίσματα προήρχοντο ἀπὸ ἕνα μεγάλο κιβώτιο κλειστὸ ποὺ ἦταν τοποθετημένο σὲ μιὰ γωνία. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἡ ἀγαθὴ αὐτὴ νοικοκυρά, ξεκαρφώνει τὸ κιβώτιο καὶ πρὸς μεγάλην της ἔκπληξιν τί νὰ ἰδῇ ; Στὴ μέση, ἀνάμεσα ἀπὸ διάφορα ἀσπρόρρουχα ποὺ ἦσαν φυλαγμένα ἐκεῖ, ἡ μικρὴ γατίτσα τῆς οἰκογενείας Λαζαρόνε, ἦταν ξαπλωμένη σὲ ἐλεεινὴν κατάστασι. Εἶταν τόσο ἐξαντλημένη ὥστε μόλις κατάφερε νὰ βγάζῃ αὐτὲς τὶς ἀπεγνωσμένες φωνές.

Τὸ γατάκι αὐτὸ ἡ οἰκογένεια τοῦ δερματεμπόρου τὸ εἶχαν χαμένο ἀπὸ 18 ἡμέρες. Φαίνεται, ὅτι χωρὶς νὰ τὸ προσέξουν εἶχε τρυπώσει σ' αὐτὸ τὸ κιβώτιο καὶ εἶχε ἀποκοιμηθῇ ἐκεῖ. Ὅταν δὲ ἐκάρφωσαν τὸ κιβώτιο τὸ ἔκλεισαν κι' αὐτὸ μέσα καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ ἀντελήφθη ἡ κυρία. Ἐννοεῖται πὼς ἀμέσως ἔδωσαν στὸ φτωχὸ γατάκι ὀλίγη τροφή. Τὸ γατάκι ἄρχισε νὰ παίρνῃ σιγά — σιγὰ ὀλίγη δύναμι, ἕως ὅτου μετὰ παρέλευσιν 3—4 ἡμερῶν ἀνέλαβε τελείως καὶ ἄρχισε καὶ πάλι σὰν καὶ πρῶτα τὰ παιχνίδια του καὶ τὸ κυνῆγι τῶν ποντικῶν τοῦ σπιτιοῦ...

Αὐτὸ σημαίνει ἀντοχὴ μιὰ φορά !...